

РЕШЕНИЕ

№ 11049

гр. София, 31.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **11625** по описа за **2024** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. И. П. -Н., ЕГН [ЕГН], чрез представител по пълномощие адв. И. И. Ш. срещу Решение № 4435 от 09.10.2024г., постановено от Софийския районен съд, 14 състав по НАХД № 12506/2024г.

С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление /НП/№ КПК-НП-259 от 08.08.2024г. на председателя на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/, с което на касатора , на основание чл.115,ал.1 от ЗПК е наложено административно наказание “глоба“, в размер на 1600 лева за извършено нарушение по чл.52,ал.1,т.3 във вр. чл.49,ал.1,т.2 от ЗКП, като е намален размера на наложената глоба на 1000 лева.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно като, постановено в противоречие с материалния закон. Счита, че в случая е приложимо законодателното решение съгласно §93 от ЗИД на ЗОП /22.12.2023г./, а не както е приел в решението си СРС и административнонаказващия орган, че делегираните правомощия на

касатора са се прекратили на 22.12.2023г. по силата на закона с влязлото в сила изменение на чл.7,ал.1 от ЗОП, поради което за К. И. П. – Н. е възникнало задължение, да подаде финална декларация в едномесечен срок ,до 22.02.2024г.вкл. Поддържа и че правомощието на касатора е възникнало по силата на изрично упълномощаване и същото следва да се счита прекратено с оттеглянето му от възложителя. Релевира се и довод за приложението на чл.28 ЗАНН. Иска се от съда да отменени решението на СРС и спорът да бъде решен по същество, като се отмени изцяло НП.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, се представлява от процесуален представител адв. Ш., който поддържа жалбата на сочените основания. Представя писмени бележки и претендира разноси по списък.

Ответникът, чрез процесуален представител юрк.Р. оспорва жалбата като неоснователна по доводи изложени в писмения отговор. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер и възразява срещу претендирания от касатора размер на адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и показанията на разпитания актосъставител Д. А. С..

Установено е, че на 16.04.2024г., при извършена проверка на получените и вписаните

в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по Закона за противодействие на корупцията /ЗПК/ да подават декларации за имущество и интереси по чл.51,ал.1,т.1-7,т.10 във вр.чл.52,ал.1,т.3 от ЗПК, свидетелят св. Д. А. С. – „главен инспектор“ в дирекция „Публичен регистър“ КПК, е установил, че К. И. П. – Н., не е подала финална декларация по образец на основание чл.52,ал.1,т.3 във вр. чл.49,ал.1,т.2 от ЗПК, в срока 22.12.2023г.-22.01.2024г ,въпреки че за нея е възникнало такова задължение, съгласно Методическо указание на Агенция по обществените поръчки, с изх. № МУ-2/29.12.2023г. ,тъй като същата не е лице, упълномощено по реда на ЗОП ,няма делегирани права да организира и да провежда процедури за възлагане на обществени поръчки след законодателните промени на ЗОП обн. ДВ.бр.88/2023г., в сила от 22.12.2023г.

Такава декларация е била подадена от касатора на 23.04.2024г.

На 22.04.2024г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № КПК-АУАН-ПР-1313, връчен на касатора срещу подпис на 22.04.2024г. По време на предявяването на АУАН и в срока по чл.44 от ЗАНН от касатора са постъпили възражения ,с които оспорва направените фактически констатации в АУАН. Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП /№ КПК-НП-259 от 08.08.2024г. на председателя на КПК, с което на касатора на основание чл. 115 от ЗПС е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1600 лева.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че в проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения и АУАН е съставен, а НП е издадено при правилно приложение на относимите към извършеното материалноправни норми. Съдът е приел, че безспорно е доказано извършеното нарушение вменено на касатора, което е формално - на просто извършване . Осъществено е било с продължено довършено бездействие от деня, следващ законовия едномесечен срок за подаване на имуществената декларация - а именно от 23.01.2024 г. (това е датата на нарушението с местоизвършване в [населено място] - където е седалището на Комисията).

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на К. И. П. – Н..

Този извод е правилен и решението на въззивната инстанция не страда от релевираните с касационната жалба пороци. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни и задълбочени мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства.

Правилно въззивния съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са извършени от компетентните административни органи, при изяснена фактическа

обстановка, в предвидената от закона писмена форма и съдържание, при спазване на установения ред и в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, като и двата акта съдържат изискуемите съобразно разпоредбите на чл. 42, ал. 1 ЗАНН и чл. 57, ал. 1 ЗАНН реквизити, в това число описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, посочване на времето и мястото на извършването му, нарушените законови разпоредби и доказателствата, които го подкрепят.

Касационната инстанция споделя и изводите на проверявания съд за приложимия материален закон. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган. От 22.12.2023г., е влязла в сила приложимата към спора редакция на чл.7, ал.1 от ЗП по силата на която, касационната жалбоподателка вече не е отговаряла на изискванията на законовата норма, определяща я като лице, на което възложителя /Изпълнителния директор на Агенцията за „Социално подпомагане“/АСП/ е могъл да възлага /делегира /правомощията си за извършване и администриране на обществени поръчки по ЗОП. Противно на доводите К. И. П. – Н., делегираните и правомощия са били прекратени по силата на закона, на посочената дата 22.12.2023г., а не както се поддържа в жалбата и писмените бележки, че прекратяването е в резултат на оттегляне на дадените и пълномощия с издадената на 18.03.2024г. изрична писмена заповед на изпълнителния директор на АСП, поради което касатора е следвало да подаде дължимата финална декларация по чл. 52, ал.1, т. 3 във вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК в едномесечен срок, считано от тази дата.

Споделят се доводите на СРС за изменения размер на наложеното административното наказание „глоба“, което е съобразено с определения от закона размер.

Неоснователно е искането за приложение на чл.28 ЗАНН. Законосъобразно и в съответствие със задължителната съдебна практика с обжалваното решение е отказано приложението на чл. 28 от ЗАНН. Касае се за административно нарушение на просто извършване, доколкото фактическият му състав не включва настъпването на конкретни вредни последици

Настоящата съдебна инстанция споделя и останалите аргументи, мотивирали първостепенният съд да потвърди оспорения акт, като при условията на чл.221 ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат преповтаряни. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по смисъла на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

Тъй като касационната инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл.63д, ал.1 ЗАНН неоснователна е претенцията на касатора за разноси по представения списък, като при отхвърляне на искането за присъждане на разноси, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане, на основание чл.63д, ал.3 ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноси за настоящата инстанция -

юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл.63д, ал.5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, във вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка чл.63, ал.1 ЗАНН Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4435 от 09.10.2024г., постановено по НАХД № 12506/2024г.от Софийския районен съд,14 състав.

ОСЪЖДА на К. И. П. – Н., ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисията за противодействие на корупцията разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.